

ГЛАВА VIII.

открытие

Елиза побѣгнѫ прѣзъ рѣкѣ-тѣ ко-
га вече мръкноваше. Вечерніа-та мъг-
ла ся издигаше отъ рѣкѣ-тѣ и ѿ-
скрываше кога тіа ся отдалечаваше,
затѣ брѣгъ-тѣ, бръзо-то теченіе и
ледъ-тѣ, кой-то ся врѣтіаше въ во-
дѣ-тѣ прѣдставиахъ безнадежнѫ
прѣградѣ по между нѣкъ и нѣкни-ти
гонители. Гели іадосанъ полека-лека
възврѣщаше ся къмъ кръчмѣ-тѣ за
да размысли що му остава още да
направи. Ступанка-та му отвори
врата-та и той влѣзе въ іедицѣ мъ-
ничкѣ стаії, постланѣ съ оваленѣ
келимъ, тамъ стоіаше іедна трапеза
покрыта съ чрънѫ мошямъ, коіа-то
се лъщѣше, на около стоіахъ столо-
ве съ высокы облегла, на полицѧ-
тѣ врѣзъ очагъ-тѣ имаше нѣколко
гыпсови фигури, боїадисани съ лъска-
ви бои, и една дѣлга лавка дръвя-
на бѣ проточена прѣдъ очагъ-тѣ.
Тука Гели зе присѣдѫ да по-размысли
за непостоіанство-то на чловѣчес-
кы-ти надежди и счаствіе въобще.

— Та зашо ми є было да тичамъ по-
диръ това малко діаволче, подумалъ
си той ? »

И Гели приговори себе си съ про-
мѣтіїа и попрѣжни, коі-то ако и да

бѣхъ основателни и истинни, нѣ дѣ-
жлы смы да гы умъчимъ за да не
наскрѣбимъ вкусъ-тѣ на читатели-
ти.

— Той ся стрѣсаж отъ іедицѣ си-
ленъ и непріятенъ гласъ на чловѣка
кой-то слазиаше отъ конь-тѣ при
врата-та. Той ся затече къмъ про-
зорецъ-тѣ.

— Богами! тука има нѣщо такво,
коіе-то народъ-тѣ наричи — Прови-
дѣниe, каза Гели, чини ми ся че ю
дошелъ Томъ Локеръ. »

гели прибрѣза да излѣзе. Въ кѣ-
тѣ-тѣ до тезгяхъ-тѣ сѣдіаше іе-
динъ плечистъ дебелъ чловѣкъ до
три лакти высокъ и соразмѣрно шир-
рокъ. Той бѣ облѣченъ въ облѣкло
отъ быволскѣ кожѣ, съ вѣлик-та
на вѣнъ. И това му придаваше дивъ
звѣрскій видъ, кой-то съотвѣтство-
ваше на всичкѣ-тѣ му физионо-
миjk. На главѣ-тѣ му и на лице-то
му всѣкыі іединъ органъ и всѣка
іедна чръта выражавахъ свирѣпость,
люстъ. Той водиаше съ себе си
и другаръ, кой-то въ многы отноше-
ниа прѣдставиаше рѣзко противурѣ-
чие съ него. Той бѣше низъкъ и
сухъ пржгъль и дукавъ като котка